

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4332/2020
25.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Аранђеловић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради накнаде штете због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр 122/20 од 21.05.2020. године, у седници већа одржаној дана 25.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр 122/20 од 21.05.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр 122/20 од 21.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину Прр1 50/19 од 17.01.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, у предмету стечаја Ст 53/10 који се води пред Привредним судом у Крагујевцу, исплати неисплаћено потраживање по основу радног односа, у износу утврђеном закључком Привредног суда у Крагујевцу Ст 53/10 од 16.09.2010. године (број пријаве 89) и то износ од: 278.118,13 динара, на име главног дуга са законском затезном каматом од 16.09.2010. године до исплате; износ од 410.103,33 динара, на име законске затезне камате обрачунате на износ главног дуга од 04.05.2010. године до исплате и износ од 22.715,00 динара, на име трошкова парничног поступка. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на износ главног дуга исплати и законску затезну камату од 05.05.2010. године до 16.09.2010. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 39.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр 122/20 од 21.05.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Чачку Прр1 50/19 од 17.01.2020. године, садржана у ставу првом

изреке, у односу на главни дуг, алинеја један, два и три и ставу трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, алинеји један, у погледу законске затезне камате, тако да је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, у предмету стечаја Ст 53/10, пред Приредним судом у Крагујевцу, на износ од 278.118,13 динара, исплати законску затезну камату од 24.10.2019. године, а одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на досуђени износ од 278.118,13 динара исплати законску затезну камату од 16.09.2010. године до 23.10.2019. године. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020), прописано је да посебна ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене одлуке која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца који се односи на новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року, у поступку пред Привредним судом у Чачку у предмету Ст 4/10, а повреда овог права тужиоцу је утврђена решењем Привредног суда у Крагујевцу Р4 Ст 653/19 од 26.03.2019. године, због ненаплаћеног потраживања тужиоца признатог закључком Привредног суда у Крагујевцу Ст 53/10 од 16.09.2010. године. О праву тужилаца на новчано обештећење и висини новчаног обештећења као и припадајућој камати, другостепени суд је побијаном пресудом одлучио применом одредбе члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року и правног схватања Врховног касационог суда.

Врховни касациони суд сматра да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе, с обзиром да у конкретном случају није одступљено од судске праксе тако да нема потребе да се о изјављеној ревизији одлучује ради разматрања правног питања од општег интереса, или новог тумачења права након закључка усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 02.11.2018. године у поступку разматрања спорног правног питања Спп 6/16, иницираног од стране Основног суда у Сјеници.

У конкретном случају, одлучено је у складу са наведеним закључком Врховног касационог суда који гласи: Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, као и одлука којима су у стечајном поступку утврђена потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. У погледу

камате, правноснажном пресудом није одступљено о правног става заступљеног у судској пракси о основу и обиму одговорности тужене Републике Србије.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 24.10.2019. године. Вредност побијаног дела предмета спора 278.118,13 динара. Првостепена пресуда је донета 17.01.2020. године, а другостепена пресуда је донета 21.05.2020. године.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена, па је Врховни касациони суд донео одлуку као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**